

Гелена

Поль Валері

Блакить! Блакить, це я... Із смертних вийшла гrotів,
І чую плюскіт хвиль в оті лункі щаблі,
І бачу в досвітках воскреслі кораблі
Та весла золоті, що тьми ламають спротив.

Самотні руки звуть царів. Персти невинні,
Ви мали забавку з тих соляних борід...
Я плакала, було, коли співав Атрід
Непевний свій тріумф над морем в шумовинні.

Чи мушля з глибини, чи сурма бойова
Ритм задає гребцям, до співу порива?
Рокочуть, котяться різноголосі гуки,

А всміхнені боги із героїчних пров,
Хоч биті піною, дарують свій покров,
До мене тягнути благі скульптурні руки.

Переклад: Микола Лукаш